

Lovforslagets §§ 21—22 (se Tillæg A., Sp. 2761—62)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 23 (se Tillæg A., Sp. 2761—62)

forkastedes uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 11 om en ny Paragraf af Udvalget (se Tillæg B.)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Statsbanedriftens Ordning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2893 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1391 ff.)

Formanden (Sofus Høgsbro): Sagen kan kun foretages med Tingets Samtykke, men hvis ingen begærer Afstemning, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslagets Paragraffer og de stilledede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (C. Hage): Statsbanedriftsloven af 12te April 1892 foreskriver, at Forslag til en Revision skal fremsættes for Rigsdagen senest i Aaret 1897. Forslag til Revision blev imidlertid fremsat allerede i Efteraaret 1896 og har foreligget Landstinget til Behandling hele den foregaaende Samling igennem og største Delen af den nuværende. Lovforslaget blev omsider vedtaget i Landstinget den 26de Januar i Aar og naaede den 29de Januar til første Behandling her i Tinget. Gennem det meste af to Samlinger har

altsaa denne Revisionslov været under Landstingets Behandling. Naar jeg fremhæver dette, er det ikke for i nogen Maade at rette nogen Anke mod det andet Ting for utilbørlig Langsomhed. Jeg fremhæver det som Vidnesbyrd om, hvor store og omfattende de Spørgsmaal ere, hvorom det her drejer sig, og hvor vanskelig Rigsdagen er stillet, naar den skal søge at trænge til Bunds i de meget indviklede Forhold, som der her skal træffes Bestemmelse om. Der er saa meget mere Grund til at fremhæve dette, som Udgangen af Landstingets Forhandlinger som bekendt blev den, at Tinget mente at maatte sige Pas. Som Lovforslaget foreligger for os, har det Karakteren af en blot midlertidig Lov, medens den yderligere Behandling af hele Sagen efter Landstingets Henstilling skulde gives i Hænderne paa en i dette Øjemed nedsat Kommission. Det siger sig selv, at under disse Forhold har Folketingets Udvalg maattet være paa det rene med, at en indgaaende Detailbehandling var paa Forhaand udelukket. I nogle faa Uger, henimod Samlingens Slutning, optaget af saa mange andre presserende Sager og allerede stærkt distraheret af de nær forestaaende almindelige Valg, hvilke de senere Aars Statskunst har forstaaet at henlægge til noget nær den ubelejlige Tid af Aaret — under saadanne Forhold er det givet, at Folketinget ikke med Nytte kan forsøge paa at gaa til Bunds i Enkelthederne af et saa omfattende Emne. Udvalget har derfor ogsaa været klart over, at der maatte følges en af to Veje. Man maatte i Øjeblikket indskrænke sig til en rent foreløbig Revision, hvis man ikke vilde foretrække at lade den gældende Lov indtil videre bestaa uforandret. Men i øvrigt kunde man enten udskyde Sagen til at blive forelagt Folketinget igen til Efteraaret, hvor da et nyvalgt Folketing kunde tage fat med friske Kræfter, eller ogsaa kunde man følge den af Landstinget anviste Vej og lade Sagen underkastes en forberedende Behandling i en Kommission, inden Rigsdagen atter beskæftiger sig med den. Den sidste Vej har visse Fordele. Det er altid til en vis Grad behageligt for Rigsdagen at have et forud bearbejdet omfattende Materiale som Grundlag for sine